

נשמתא דאורייתא

גיליון 312 • ערב שבת קדש פְּרַשְׁת אָמור • י"ב אִיר תשע"ח

ענין בפרשה

מִים שֶׁחֶקוּ אֲבָנִים

להיות תלמידיו של רבי עקיבא

אבא/אמא: ב'פאראד' שְׁנַעְרָה ב'ל"ג בְּעֶמֶר תשי"ג בְּהַשְׁתַּתְּפוּת תלמידי ישיבות 'תומכי תמימים' מניו-יורק והסביבה, בחצר 770, נשא הרבי שיחה מיחדת בפני התלמידים:

"עומדים אנו כעת בימי הספירה, ויום זה - ל"ג בעומר - מבדיל ומחלק את הימים לשני סוגים: הימים שלפני ל"ג בעומר, והימים שמל"ג בעומר ואילך. יום ל"ג בעומר עצמו הוא 'יומא דפגרא' (=יום טוב) ושמחה.

ימי הספירה בכלל, ול"ג בעומר בפרט, קשורים הם ברבי עקיבא ותלמידיו, ומהם הוראה לכל אחד ואחד מאתנו ובפרט לתלמידיו הישיבות וחדרי תורה".

טפה אחר טפה

ילד/ילדה: "מהי הנקדה העקרית שחוללה שנוי בחיי רבי עקיבא, שנוי מן הנקדה אל הנקדה?"

מספרים לנו רבותינו זכרונם לברכה, אשר כשנתן רבי עקיבא דעתו ללמד תורה, לא ידע אז אם יצליח או לא. ומלבד זה היו לו קשיים רבים, כי עני גדול היה וחסר-כל. אף על פי כן, ראה מעשה ובא לידי החלטה להקדיש ימיו לתורה. והמעשה שראה הוא, אשר טפין טפין של מים נופלות על אבן וחוקקין אותה.

אמר רבי עקיבא: האבן היא מצקה וקשה, והמים הם רכים, והטפות קטנות, אף על פי כן, כשיתמידו המים לפול על האבן טפה טפה, מיום ליום, ומשבווע לשבווע ומחדש לחדש, הנה סוף כל סוף יפוצצו המים את הסלע.

על אחת כמה וכמה אם למרות כל הקשיים יחליט ללמד תורה בכל

הטענות שלי לא עזרו במאום. הרב גורדון לקח אתו את התפלין והלך לחדר האספות שם נגבתה העדות...

המשורר בשבוע הבא בעזרת השם

הרב גורדון עליו השלום

© brain creative

לזכות החייל בצ"ה מנחם מענדל שיחי
והחיילת בצ"ה אסתר שיינדל תחי
לרגל יום הולדתם ט"ו אייר נדפס ע"י
ולזכות הוריהם יצחק ונורית שיחי
לוינזון

להקדשות ולמנויים להערות והארות ניתן לפנות (בהודעות) למס' 052-3017770

✂ _____ ✂

גליון 312 אמר _____

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

השליח של הרבי בנאוואלי, ליצג את בית חב"ד בהליך משפטי לא נעים - אחד מהתורמים של בית חב"ד נקלע לבקעות כספיות והגיע לפשיטת רגל. הוא האשם במעילה בכספים, וכחלק מהליך ההוצאה לפעל של בית המשפט החלט לתבע מבית חב"ד להשיב את התרומות של אותו אדם. התביעה היתה על סך אסטרונומי ואם חלילה היא היתה מתקבלת במלאה, היו יכולות להיות תוצאות מאוד לא טובות עבור המשורר הפעילות של בית חב"ד.

עורך הדין שיצג את הצד התובע הגיע למשרדו של הרב גורדון כדי לגבות ממנו עדות, ואני הייתי שם כדי להגן על זכויותי המשפטיות.

"נראה לך שהוא יהודי?"

שאלותיו של עורך הדין נגעו בכל התחומים, כולל גם שאלות על חסידות חב"ד, אפי הפעילות, המטרות ודרך גיוס הכספים. תשובותיו של הרב גורדון היו מפורטות ומדויקות.

בצהרים, כשלקחנו פסק זמן מהעדות, הרב גורדון משך אותי הצדה כדי לשמע את דעתי על התשובות שספק וכן לתכנן ביחד כיצד להתקדם הלאה, כשלקפתע הוא זרק שאלה שלא קשורה לענין: "תגיד, נראה לך שעורך הדין יהודי?"

לא היה לי שמץ של משג, ושם המשפחה שלו לא היה נשמע יהודי במיוחד. "אבל מה זה משנה בכלל?" קצת כעסתי. "אנחנו באמצע הליך משפטי, ואני חושש מאוד שהם יגישו - ויקבלו - בקשה להליך משפטי מקצר בו אנו עלולים להפסיד!"

הרב גורדון לא התרשם במיוחד מהתשובה שלי. הוא ציין שתוף כדי החקירה הוא הרגיש משהו יהודי מסגנון השאלות וההתענינות של עורך הדין. היה לרב גורדון 'גלאי' של אהבת ישראל, והוא היה פעיל גם באמצע זמנים מתוחים במיוחד...

"אני מרגיש את הנשמה היהודית שלו. אולי אני טועה, אבל זה לא נראה לי. אני מאמין שהוא יהודי". תוף כדי שיחה הוא הכריז שארוחת הצהרים צריכה לחכות והוא חיב לצאת ולהביא משהו מהרכב. הייתי בטוח שהוא שכח איזה מסמך חשוב שיועיל לטעונים שלנו, אבל הוא חזר עם זוג תפלין בידי.

"ברוך, אם הוא יהודי אני רוצה להניח עמו תפלין. תרשה לי לעשות את זה. אני יודע מה אני עושה".

הגבתי: "יצאת מדעתך? זה לא הזמן או המקום המתאימים לעשות את זה. אני צריך להזכיר לך שאתה נמצא במגננה? תעזב את הרעיון של התפלין ותתמקד בתביעה..."

רצונו, ויתמיד בלמודו מיום ליום ומשבוע לשבוע ומחדש לחדש שנה בשנה, אין כל ספק אשר סוף סוף יגיע למטרתו להיות בן תורה.

וכן עשה, וכן היה, שנעשה רבי עקיבא לגדול התורה בדורו. ולא עוד, אלא אף שבתחלה היה עני גדול, ונתן דעתו ללמד תורה... הצליחו השם וברכו גם בעשר רב.

רבי עקיבא מלמדנו: כל תלמיד יכול!

אבא/אמא: "מזה הוראה ומוסר השכל לכל תלמיד העומד בראשית דרכו בלמוד התורה, ולפעמים נראית לו הדרך ארפה וקשה, וספק גדול בעיניו אם יצליח בדרך זו, ומה תועלת בה בחיים.

הנה באו ימי הספירה האלה, הקשורים ברבי עקיבא, ומתירים הספקות. מזכירים הם לכל תלמיד, אשר אם באמת ובתקף יחליט ללמד תורה, ברור הדבר שיצליח; ולא עוד, אלא - גם יצליח בעניניו האחרים, וכמו שאומר הפתוב בפרשת שבוע זה: "אם בחקתי תלכו" - וכפרוש רש"י "תהיו עמלים בתורה" - "ונתתי גשמכם בעתם.", ויבואו ויתקיימו כל הברכות האמורות שם בפרשה".

תלמידיו מלמדים אותנו: ללמד מתוך אהבת ישראל ילד/ילדה: "ומתלמידיו של רבי עקיבא יש ללמד:

נקודה משיחה

עד מתי!?

ילד/ילדה: ביום ראשון הקרוב, י"ד באיר, יחול פסח שני. ביום זה אנו נוהגים לאכל מצה, כזכר לתקופת המשכן ובית המקדש בה מי שלא הצליח להקריב את קרבן הפסח ב"ד בניסן (כיוון שהוא היה טמא או רחוק מבית המקדש), היה יכול להשלים ולהקריב את הקרבן חדש לאחר מכן, בפסח שני.

אבא/אמא: מה שמעניין במצוה של פסח שני הוא שהשם לא צוה מראש שמי שלא הצליח להקריב בפסח ראשון, יקריב בפסח שני - אלא רק אחרי שאנשים שלא יכלו להקריב את קרבן הפסח (כשבני ישראל היו במדבר), באו למשה רבנו ושאלו "למה נגרע" - מדוע עלינו להפסיד את המצוה? - השם קבל את בקשתם ונתן להם אפשרות להקריב את הקרבן ב"ד באיר.

מפך לומד הרבי כיצד עלינו לבקש את הגאולה:

ילד/ילדה: "יש השואלים: מדוע עלינו להרעיש עולמות ולדבר ללא הרף על ביאת המשיח? יש לסמך על הקדוש ברוך הוא שיביא את הגואל מתי

היו לו לרבי עקיבא שני סוגי תלמידים: התלמידים שלפני ל"ג בעמר והתלמידים שמל"ג בעמר ואילך.

שני הסוגים היה להם אותו הרב - רבי עקיבא, ואלה ואלה למדו באותו זמן, ובאותם התנאים עצמם. אף על פי כן מהתלמידים של הסוג הראשון לא נשאר זכר, ואף שמותיהם לא נודעו, בה בשעה שהתלמידים מהסוג השני, אף שמספרם היה קטן מחבריהם, הצליחו באופן מפליא, ותורתם ושמותיהם מאירים עד היום הזה ויתנוססו לשם ולתפארת לעד.

מה גרם להבדל בתכלית שבין שני הסוגים האלה בתלמידיו של רבי עקיבא?"

תנהגו כבוד ותצליחו!

אבא/אמא: "התלמידים מהסוג השני שמו לבם והקדישו כוחם ללמוד תורה מתוך אהבת ישראל, חיו בשלום ורעות, ונהגו כבוד זה בזה. מה שאין כן חבריהם, מהסוג הראשון, שלא שמו לבם לזה כלל. ולכן לא הצליחו ולא זכו שתהיה להם 'תורת חיים' ל'סם חיים'.

דורשים ותובעים מתלמידי הישיבות בכלל, ובפרט מהתלמידים שלמונים הוא ביראת שמים, ותקון המדות ברוח החסידות, ומודיעים אותם אשר הכל תלוי בהם עצמם:

אם תהיו עמלים בתורה וחדורים ברוח אהבת ישראל, אם תנהגו כבוד זה בזה ותחיו באהבה ואחווה שלום ורעות, אז תצליחו ותעלו למעלה

שימצא לנכון.

תשובה על כך יש לראות בפסח שני. מצוה זו לא נתנה מלכתחלה מהקדוש ברוך הוא, ככל שאר מצוות התורה; אלא היו יהודים שהתעקשו ותבעו ודרשו מהקדוש ברוך הוא שינתן גם להם לקיים את המצוה - "למה נגרע!" - וכתוצאה מתביעתם זו נתחדשה מצוות פסח שני".

אבא/אמא: "אף אנו נאמר: בזמן הגלות, כאשר בני ישראל הם בדרך רחוקה ובגדר טמא לנפש, עליהם לתבע ולדרוש מהקדוש ברוך הוא: 'למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן השם?' - רצוננו לקבל כבר את בית המקדש השלישי ולהקריב בו את כל הקרבנות! ואז בודאי תתקבל טענה זו והקדוש ברוך הוא יחזיר לנו את עבודת בית המקדש במהרה בימינו".

הלקח: עלינו לזעק ולבקש מהשם את הגאולה, וכדברי הרבי: "ועל זה צועקים בני ישראל: 'למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן השם', היתכן שנמצאים עדין בזמן הגלות, שבית המקדש חרב, ואי אפשר להקריב קרבנות!... היתכן שבמשך יותר מאלף ותשע מאות שנים לא יכולים כל בני ישראל להקריב קרבנות בבית המקדש?!"

(מעובד ע"פ לקו"ש חכ"ב עמ' 215, שיחת ט"ז באייר תש"א)

מעלה, והיה שמכם לכבוד ולתפארת לשיבתכם ולכבוד ולתפארת לישראל סבא".

ברכת הרבי לתלמידים

ילד/ילדה: "השם יתברך יצליח אתכם שיהיה לכם הרצון העז ללמד תורה כדבעי, כרצון מיסד הישיבה כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר. זכרו יגן עלינו, אשר ברוך את כל אחד ואחד מתלמידיו והולכי בעקבותיו, והמשיך להם ובהם כוחות על זה - להצליח בלמוד התורה בדרך זו ובכל עניניהם בחיים בכלל, והוריקם ומוריקם יוכלו לומר: "ראו גדולים שגדלנו"; זהו פרי חנוך טהור ולמוד טהור; למדו כדבעי ולכן הצליחו בהצלחה מפלגה.

יום זה - ל"ג בעמר - המבדיל בין הימים שלפניו לשל אחריו, מורה על שנוי הסדר בלמוד התורה וממשיך גם כוחות לזה, ללמוד - בהתמדה ברצון נמרץ - באהבת ישראל, שהיא הכנה וכלי לאהבת השם ואהבת התורה; ואז ישפיע השם יתברך, מידו המלאה והרחבה, ברכה והצלחה מרבה לכל אחד ואחד מכם, להוריקם ולכל סביבתכם. יתן השם יתברך שיהיה בהצלחה מרבה".

הלקח:

- א. להחליט שאנו רוצים ויכולים ללמד תורה כמו שצריך, בחשק ובהתמדה.
- ב. ללמד מתוך אהבה וכבוד לחברים.
- ג. נזכה לברכה בכל המצטרף.

(מעובד ע"פ שיחת ל"ג בעומר תשי"ג)

בדרכי החסידים

הקרבה עצמית עבור הנחת תפלין של יהודי

של יהודי

- חלק ראשון -

ספר עורך הדין של בית חב"ד בנואלי של לוס אנג'לס:

התביעה

בשנת תשס"ה התבקשתי על-ידי הרב גורדון עליו השלום, שהיה